

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

ΤΗΣ Δ΄ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ

ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΗΣ

1. Η μάχη που δίνουμε σήμερα είναι ιστορικών διαστάσεων. Απέναντι σε μια προσπάθεια να τροποποιηθεί ριζικά ο συσχετισμός δύναμης σε βάρος της εργασίας έχουμε τη δυνατότητα όχι μόνο να αντικρούσουμε την επίθεση, αλλά μέσα από μια νικηφόρα εργατική και λαϊκή αντεπίθεση να ανοίξει ο δρόμος ώστε μια πραγματική ριζοσπαστική αριστερά να αναδειχθεί σε ηγετική δύναμη μιας συνολικότερης διεκδίκησης και αμφισβήτησης της αστικής πολιτικής.

2. Τα όσα συμβαίνουν στην Ελλάδα με την όξυνση της δημοσιονομικής κρίσης θα πρέπει να ενταχθούν στο πλαίσιο της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Εν μέσω ύφεσης και υποχώρησης αναγκαστικά των φορολογικών εσόδων η διατήρηση των όποιων στοιχείων κοινωνικού κράτους στους αναπτυσσόμενους καπιταλιστικούς σχηματισμούς, η πολυεπίπεδη κρατική ενίσχυση των επιχειρήσεων, οι εκτεταμένες φοροαπαλλαγές προς το κεφάλαιο, οι αμυντικές δαπάνες και οι δαπάνες υγείας δεν μπορούσαν να καλυφθούν παρά μόνο μέσα από τον εκτεταμένο δανεισμό. Η τάση αυτή συναντήθηκε με την υπερδιόγκωση της χρηματοπιστωτικής σφαίρας – ένδειξη και σύμπτωμα ταυτόχρονα τάσεων υπερσυσσώρευσης που συνεχίζονται. Η χρηματοπιστωτική σφαίρα και η υπερδιόγκωσή της αφορά προεξόφληση μελλοντικών εργασιών ως κοινωνικά αναγκαίων και τη διαχείριση του κινδύνου ως προς αυτήν τη διαδικασία. Μέχρι τώρα τα δημόσια χρέη θεωρούνταν δεδομένο ότι θα αποπληρωθούν. Μετά, όμως, από τη βίαιη διόρθωση των στεγαστικών δανείων και την αλυσίδα καταρρεύσεων χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων που την ακολούθησαν, άρχισε να φαντάζει ως πιθανή και η κατάρρευση τμήματος του κρατικού χρέους. Η Ελλάδα αναδείχτηκε σε αδύναμο κρίκο και επειδή έχει ανοιχτές όλες τις αντιφάσεις του αναπτυξιακού της μοντέλου, αλλά και επειδή είχε την ενοχλητική ανορθογραφία να ξεσπούν κινήματα, αντιστάσεις, μεγάλες κοινωνικές εκρήξεις. Είναι προφανές ότι η δημοσιονομική κρίση ως ειδική έκφραση μιας συνολικότερης καπιταλιστικής κρίσης θα συνεχίσει να αποτελεί ενεργό αντίφαση. Απέναντι σε αυτό η τεράστια συστημική κοινωνική βία που εξαπολύεται ενάντια στην εργατική τάξη και τον λαό μας αποτελεί προανάκρουσμα μιας ευρύτερης προσπάθειας να επιτευχθεί η σχετική

διόρθωση με τη βίαιη υποτίμηση της εργατικής δύναμης. Άλλωστε, ενώ ο δημιουργούμενος πλούτος στη χρηματοπιστωτική σφαίρα είναι συχνά πλασματικός, η διόρθωση είναι πραγματική, αφορά πραγματικό πλούτο, μισθούς, συντάξεις, θέσεις εργασίας, ζωές. Με αυτήν την έννοια από την έκβαση των κοινωνικών συγκρούσεων στο σύνολο των αναπτυσσόμενων καπιταλιστικών κοινωνικών σχηματισμών θα κριθούν συνολικότεροι συσχετισμοί δύναμης και όροι αναπαραγωγής της καπιταλιστικής συσσώρευσης.

3. Η συνολικότερη κρίση του κρατικού χρέους, αλλά και των δημοσιονομικών που επιμένουμε ότι είναι συνολικότερο πρόβλημα της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας και όχι μόνο των «αδύναμων κρίκων», αναδεικνύει και το βάθος της τρέχουσας καπιταλιστικής κρίσης. Η χρηματοπιστωτική κατάρρευση του 2007-2008, η βαθιά ύφεση που ακολούθησε (ακόμη και εάν πρόκειται να έχει διαλείμματα αναιμικής ανάκαμψης), η τωρινή δημοσιονομική κρίση (που αφορά με τον έναν ή τον άλλο τρόπο και τους ηγεμονικούς σχηματισμούς), δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά τις εκφράσεις μιας βαθιάς δομικής καπιταλιστικής κρίσης, πιθανώς συγκρίσιμης στην κλίμακα με αυτήν που ακολούθησε την κρίση του 1929. Απέναντι σε αυτήν την κρίση φαίνεται ότι η επιλογή των αστικών επιτελείων είναι να απαντηθεί αυτό με μια μεγάλης κλίμακας απαξίωση παραγωγικών δυνάμεων και πρώτα και κύρια με μια τεράστια υποτίμηση της εργασίας. Ωστόσο, αυτή η προσπάθεια, αυτή η «φυγή προς τα εμπρός», όση σημασία και εάν έχει, δεν μπορεί να αποτελέσει απάντηση στην κρίση όσο δεν εμπεδώνεται ένα νέο συνολικό κοινωνικό υπόδειγμα τόσο για την παραγωγή και την ανάκαμψη της παραγωγικότητας και της κερδοφορίας όσο και για την αναπαραγωγή του συνολικού κεφαλαιακού κυκλώματος. Αυτό δείχνει το μέγεθος των διακυβευμάτων και την κλίμακα της επίθεσης, αλλά και το πώς δεν είναι καθόλου δεδομένο και προδιαγεγραμμένο ποια μορφή θα πάρει η όποια έξοδος από την κρίση. Αυτό, όμως, δείχνει και τη συμπύκνωση των αντιφάσεων που συσσωρεύονται και άρα τη δυνατότητα του λαϊκού κινήματος και της Αριστεράς να παρέμβουν καταλυτικά και να πυροδοτήσουν σημαντικές εξελίξεις.

4. Η συγκυρία της όξυνσης των αντιφάσεων στο επίπεδο της παγκόσμιας οικονομίας αντικειμενικά διαμορφώνει ένα τοπίο στο οποίο μπορούν να οξυνθούν και οι πολιτικές αντιθέσεις μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα. Η εικόνα συνθήκης «υπεριμπεριαλισμού» που παρουσιάζει το διεθνές σύστημα, με τις αντιπαραθέσεις να μην ξεφεύγουν από συγκεκριμένα όρια ή να εξωθούνται προς την περιφέρεια, δε θα πρέπει να θεωρείται ότι θα

ισχύει στο διηνεκές. Βασική πλευρά της συγκυρίας είναι ότι πλευρές των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, όπως είναι οι πρακτικές οικονομικού και πολιτικού ανταγωνισμού –και εντός της ΕΕ– παραμένουν ενεργές και σε αυτήν τη συγκυρία οξύνονται. Άλλωστε η διαλεκτική ανάμεσα στην όξυνση των αντιφάσεων της συσσώρευσης και τις πολεμικές αντιπαραθέσεις υπήρξε ενεργή σε όλη την ιστορία του καπιταλισμού και δεν πρέπει να την παραβλέπουμε.

5. Την ίδια στιγμή η όλη κατάσταση αποτέλεσε αντικειμενικά τη μεγαλύτερη κρίση της Ευρωζώνης, που με τη σειρά της ενισχύει κρισιακές τάσεις και στο σύνολο της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας. Αποδείχτηκε ότι η αρχιτεκτονική της ΟΝΕ και του ευρώ μπορεί να ενισχύσει αποδιαιθρωτικές τάσεις και να οξύνει τις αντιφάσεις των λιγότερο αναπτυγμένων σχηματισμών. Καταδείχτηκε επίσης ότι ούτε ασφαλές καταφύγιο είναι η ΕΕ ούτε μηχανισμός αλληλεγγύης, αλλά πεδίο ιεραρχιών και έντονων ανταγωνισμών, καθώς πλάι στους εσωτερικούς ανταγωνισμούς της ΕΕ αντανακλώνται και πλευρές των συνολικότερων ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Έγινε σαφές ότι η ΟΝΕ επιτείνει περιφερειακές ανισότητες, λειτουργεί αποδιαιθρωτικά και για τα λαϊκά συμφέροντα και για τις παραγωγικές δυνατότητες των σχηματισμών της, αλλά και αποτελεί μοχλό άμεσης εσωτερίκευσης των πιο επιθετικών αστικών στρατηγικών. Πλευρά της κρίσης της διαδικασίας της ΟΝΕ είναι το γεγονός ότι πλέον το ΔΝΤ –με όλη την ειδική βαρύτητα που έχουν οι ΗΠΑ στο εσωτερικό του– έρχεται να παίξει καθοριστικό ρόλο μέσα στον πυρήνα της Ευρωζώνης, αποτελώντας και μια εκδοχή εσωτερίκευσης μέσα στην ΟΝΕ και τους σχηματισμούς των συνολικότερων ανταγωνισμών μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα.

6. Απέναντι σε όλες αυτές τις αντιφάσεις οι αστικές στρατηγικές αναδιπλώνονται στον πυρήνα του καπιταλιστικού ταξικού ενστίκτου, στο πλαίσιο της τρέχουσας (εξόχως αντιφατικής) οικονομικής «ορθοδοξίας», στην με κάθε τρόπο επιδείνωση της θέσης των εργαζομένων. Δεν είναι τυχαίο ότι ήδη ξεκίνησε η επίθεση ενάντια στους εργαζομένους στους υπόλοιπους σχηματισμούς του Μεσογειακού Νότου (Ισπανία, Πορτογαλία), ενώ είναι σαφές ότι αυτή η τάση μπορεί να αγγίξει τους σχηματισμούς του «πυρήνα» της ΕΕ. Με σχεδόν μεταφυσική πίστη πιστεύουν ότι είναι εφικτό σήμερα η συμπίεση της θέσης των εργαζομένων, η τρομαχτική αύξηση της ανεργίας, η ακόμη μεγαλύτερη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η μαζική απαξίωση παραγωγικών μονάδων αρκεί για να έχουμε ένα νέο κύκλο οικονομικής μεγέθυνσης. Το πώς και με ποιους όρους θα γίνει αυτό παραμένει ασαφές πέραν της γενικής επίκλησης του καπιταλισμού ως «δημιουργικής

καταστροφής». Στην πραγματικότητα η δημοσιονομική κρίση συμπίπτει με την κρίση στρατηγικής και στο επίπεδο των αστικών επιτελείων, ιδίως των Ευρωπαϊκών.

7. Συνολικά η όλη συγκυρία αναδεικνύει τον βαθύτερο ανορθολογισμό του καπιταλιστικού κοινωνικού συστήματος, τον τρόπο με τον οποίο καταστρέφει ζωές, το περιβάλλον, συλλογικές κοινωνικές παραγωγικές δυνάμεις. Πάνω από 20 χρόνια μετά την «Πτώση» και την επέλαση ενός επιθετικού νεοφιλελευθερισμού που προσπάθησε να μας πείσει ότι δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική λύση πέραν του υπαρκτού καπιταλισμού, το αίτημα μιας μη καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας αποκτά άλλη επικαιρότητα και άλλη δυνατότητα να προβληθεί ως στόχος εφικτός και αναγκαίος. Σήμερα μπορούμε να ξαναμιλήσουμε για τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό και από τη σκοπιά της σωτηρίας των συμφερόντων των εργαζομένων και της νεολαίας, αλλά και από τη σκοπιά του χαρακτήρα που παίρνουν αντιθέσεις και αντιστάσεις. Να γειώσουμε το όραμα του κομμουνισμού στον «αυθόρμητο κομμουνισμό» της δημοκρατίας του αγώνα, της αλληλεγγύης, των πειραματισμών με τη ρήξη με την εμπορευματική μορφή, της συνειδητοποίησης ποιοι είναι οι πραγματικοί παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου.

8. Στην Ελληνική περίπτωση η συμφωνία της κυβέρνησης με την ΕΕ και το ΔΝΤ αποτελεί οριακή εκδοχή προσπάθειας ανατροπής όλων των κατακτήσεων των εργαζομένων, των συνταξιούχων και της νεολαίας. Αυτό που επιχειρείται είναι μια συνολική αλλαγή κοινωνικού υποδείγματος, η υπονόμηση προκαταβολικά κάθε έννοιας κοινωνικής διεκδίκησης και η προσπάθεια να εμπεδωθεί συνθήκη άγριας εκμετάλλευσης, γενικευμένης ανασφάλειας και αναγκαστικά εξατομικευμένου επιβιωτισμού. Σε πείσμα της κυβερνητικής προπαγάνδας τα μέτρα αυτά δεν είναι μέτρα βελτίωσης των δημοσιονομικών δεικτών· είναι μέτρα κομβικών αναδιαρθρώσεων και τροποποίησης ριζικά του συσχετισμού δύναμης σε βάρος της εργασίας. Ουσιαστικά, η κυβέρνηση και ο μηχανισμός της επιτήρησης από ΕΕ και ΔΝΤ επιδιώκουν μέσα στην «έκτακτη συνθήκη» της δημοσιονομικής κρίσης να περάσουν όλες τις τομές στους όρους εργασίας και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης που διεκδικούσαν εδώ και δεκαετίες οι δυνάμεις του κεφαλαίου. Άλλωστε έχει γίνει σαφές ότι ο μηχανισμός της επιτήρησης έχει στηθεί με βασικό κριτήριο τη διαρκή επίκληση της ανάγκης για νέα μέτρα στο όνομα των ελλειμμάτων εν μέσω μιας ύφεσης που τα ίδια τα μέτρα την ενισχύουν. Μέσα από τα μέτρα αυτά, αλλά και όσα θα επιβληθούν, μεθοδεύεται η ανατροπή του συνόλου των κατακτήσεων που είχε το εργατικό και λαϊκό κίνημα τις τελευταίες δεκαετίες:

- Ριζική και μόνιμη μείωση μισθών, κατάργηση δώρων και επιδομάτων, αντιλαϊκή φορολογία και ριζική αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος του κεφαλαίου
- Κατάργηση ουσιαστικά των συλλογικών συμβάσεων και της δυνατότητας να μπορεί το εργατικό κίνημα να διεκδικεί και να κατοχυρώνει τη ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και συνθηκών
- Δυνατότητα απασχόλησης με όρια κατώτερα του βασικού μισθού
- Απελευθέρωση απολύσεων και προοπτική ριζικής μείωσης των απολύσεων
- Πλήρης ανατροπή του ασφαλιστικού συστήματος με τη μετάβαση από το αναδιανεμητικό στο ανταποδοτικό σύστημα

9. Τυχόν εμπέδωση αυτών των μέτρων μπορεί να τροποποιήσει το συσχετισμό δύναμης σε βάρος της εργασίας, μπορεί να περιορίσει ριζικά τη δυνατότητα του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς να δίνουν αγώνες και να έχουν κατακτήσεις, μπορεί να προσφέρει στην ελληνική ολιγαρχία το συγκυριακό πλεονέκτημα του χαμηλού κόστους εργασίας, αλλά δεν πρόκειται να δώσει απάντηση ή διέξοδο απέναντι στις συσσωρευμένες αντιφάσεις του αναπτυξιακού υποδείγματος του ελληνικού καπιταλισμού και της απουσίας μιας συνεκτικής στρατηγικής.

10. Η πολιτική στοχοθεσία των μέτρων αυτών δεν περιορίζεται απλώς στη βελτίωση κάποιων οικονομικών δεικτών ούτε καν μόνο στην ένταση της εκμετάλλευσης. Στόχος τόσο των κρατικών επιτελείων όσο και των «διεθνών παραγόντων» είναι μια πολύ συνολικότερη τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης και εμπέδωση μιας ριζικά δυσμενέστερης συνθήκης για τα λαϊκά στρώματα. Είναι μια απόπειρα για μια συνολική ρεβάνς απέναντι στο λαϊκό κίνημα και την ικανότητά του να φέρνει προσκόμματα στην εμπέδωση των πιο επιθετικών αστικών πολιτικών. Είναι ουσιαστικά η στρατηγική για έναν «ηττημένο λαό», για την πλήρη ανατροπή όχι μόνο όσων κατακτήσεων είχε το λαϊκό κίνημα εδώ και αρκετές δεκαετίες, αλλά και για την αποδιάρθρωση των όποιων τρόπων και μέσων είχε για να επηρεάζει με τη δράση το συνολικό κοινωνικό συσχετισμό δύναμης.

11. Η ψήφιση των μέτρων σήμαινε επίσης και μια εντυπωσιακή επίθεση σε κάθε έννοια εθνικής κυριαρχίας. Σε πείσμα τάσεων της Αριστεράς να υποτιμούν αυτή την πλευρά εμείς θεωρούμε ότι είναι ιδιαίτερα σημαντική. Αποδεικνύει ότι η αστική τάξη δεν έχει κανέναν ενδοιασμό να εκχωρήσει μέρος της εθνικής κυριαρχίας εάν πρόκειται μέσα από αυτό να

εξυπηρετήσει τα ταξικά της συμφέροντα. Αντίθετα, για τις δυνάμεις της εργασίας αυτή η απώλεια πλευρών κυριαρχίας μεταφράζεται σε ριζική επιδείνωση της θέσης τους. Και πρέπει να πούμε ότι αυτές οι τάσεις θα ενταθούν εάν κρίνουμε από τις προτάσεις για υποχρεωτική έγκριση των εθνικών προϋπολογισμών από το μηχανισμό της ΕΕ. Σε αυτήν τη συγκυρία η διεκδίκηση της ανάκτησης μορφών εθνικής κυριαρχίας και η υπεράσπιση του πυρήνα της δημοκρατίας ως συλλογικού αυτοκαθορισμού και πάλης αποκτούν ένα ιδιαίτερο κοινωνικό και ταξικό πρόσημο.

12. Η προσπάθεια συντριβής των λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων συνοδεύεται σήμερα και από έναν παροξυσμό αυταρχισμού. Στόχος είναι να εμπεδωθεί ευρύτερα στην κοινωνία ότι τα μέτρα αυτά είναι εκτός πολιτικής και κοινωνικής αντιπαράθεσης και διαπραγμάτευσης και ως εκ τούτου θα επιβληθούν με «συνοπτικές διαδικασίες». Ο μηχανισμός της επιτήρησης συνεπάγεται και μειωμένη εθνική κυριαρχία, αλλά και θέσπιση μεγάλης κλίμακας αναδιρθώσεων με συνοπτικές διαδικασίες. Η ψήφιση του πακέτου αποτέλεσε ένα πραγματικό κοινοβουλευτικό πραξικόπημα και απέδειξε την περιφρόνηση προς οποιαδήποτε δημοκρατική διαδικασία στο όνομα της διάσωσης των συμφερόντων του κεφαλαίου. Η συνολικότερη ιστορική τάση μεταφοράς του κέντρου των αποφάσεων προς την εκτελεστική εξουσία εδώ παίρνει μια ακόμη πιο έντονη μορφή, εφόσον τεράστιας κλίμακας τομές αντιμετωπίζονται ως απλές αποφάσεις της διοίκησης απονομιμοποιώντας τους όποιους μηχανισμούς της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Αυτό οδηγεί και στην εντυπωσιακή αυταρχική αναδίπλωση των ιδεολογικών εκπροσώπων των πιο επιθετικών μερίδων της αστικής τάξης. Η αρθρογραφία υπέρ της επιβολής κατάστασης έκτακτης ανάγκης, οι προτάσεις για αναστολή των βασικών διατάξεων του Συντάγματος που αφορούν τη συλλογική διεκδίκηση και διαμαρτυρία, η επιμονή στην ποινικοποίηση μορφών συλλογικής πάλης και αγωνιστικής δράσης αποτυπώνουν με τον καλύτερο τρόπο αυτήν την αναδίπλωση και τη διεκδίκηση ουσιαστικά μιας θωρακισμένης δημοκρατίας. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η όξυνση του αστυνομικού αυταρχισμού και η προσπάθεια αντιμετώπισης των μορφών αγωνιστικής διεκδίκησης ως μιας μορφής επικίνδυνης παραβατικότητας. Η τάση αυτή έχει και το ιδεολογικό της συμπλήρωμα στη ρητορεία περί επιβίωσης στο ελληνικό λαϊκό κίνημα μιας «κουλτούρας βίας» που πρέπει να τσακιστεί στο όνομα του εκσυγχρονισμού. Στην ίδια διάσταση της κατεύθυνσης προς μια «δημοκρατία» θωρακισμένη έναντι του λαϊκού παράγοντα θα οδηγήσει και το σχέδιο «Καλλικράτης» και ο περιορισμός της δυνατότητας παρέμβασης και δράσης των τοπικών κινημάτων όσο και ο νέος εκλογικός νόμος που θα είναι διαμορφωμένος με σκοπό τον περιορισμό της

παρέμβασης της Αριστεράς. Γι' αυτό και σήμερα η υπεράσπιση της δημοκρατίας ως δυνατότητας συλλογικής πολιτικής δράσης και διεκδίκησης έχει βαθιά πολιτικό και ταξικό χαρακτήρα. Απέναντι στο αντεργατικό και αντιλαϊκό πραξικόπημα της κυβέρνησης, του ΔΝΤ και της ΕΕ, το σύγχρονο «114» αφορά πρώτα και κύρια τη δυνατότητα του λαϊκού κινήματος να αμφισβητεί τον πυρήνα της αστικής πολιτικής.

13. Το σύνολο των εξελίξεων επηρεάζει και τον τρόπο με τον οποίο εντάσσεται η Ελλάδα μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα και τις αντιφάσεις της. Στο φόντο της συνολικότερης πολιτικής πίεσης που δέχεται σε σχέση με τα οικονομικά δε θα πρέπει να παραβλέψουμε και την ένταση των πιέσεων για μια «ρύθμιση» των ζητημάτων που αφορούν τα «εθνικά θέματα». Μπορεί η συγκυρία των κρισιακών τάσεων στη διαδικασία της «ευρωπαϊκής ενοποίησης» και η απροθυμία σχηματισμών, όπως η Γαλλία, για διεύρυνση να πήγαν σχετικά πίσω τη διαδικασία ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ, αλλά η ιμπεριαλιστική πίεση για «εξομάλυνση» των ελληνοτουρκικών σχέσεων και για πλήρη συμμόρφωση με την ιμπεριαλιστική επιδιαιτησία παραμένει. Το γεγονός ότι σημαντικές μερίδες των αστικών τάξεων και στην Ελλάδα και στην Τουρκία επενδύουν στην αποφυγή συγκρούσεων, δεν αναιρεί ούτε την αντικειμενική δυναμική του ανταγωνισμού ανάμεσα στις δύο χώρες ούτε την ύπαρξη πολιτικών κέντρων που θα επεδίωκαν την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης (βλ. και τα σχέδια του Τουρκικού στρατού για «ελεγχόμενο» θερμό επεισόδιο στο πλαίσιο της επανακατοχύρωσης του ρόλου του ως κέντρου εξουσίας). Αντίστοιχα, στο Κυπριακό οι εξελίξεις δείχνουν το αντικειμενικό αδιέξοδο οποιασδήποτε προσπάθειας να επιλυθεί στο πλαίσιο μιας λογικής αποδοχής του τετελεσμένου της κατοχής και διαμόρφωσης ενός ιδιότυπου προτεκτοράτου. Απέναντι σε όλα αυτά είναι καθήκον της ριζοσπαστικής αριστεράς να μην ξεχνά ότι η ειρήνη και η συμφιλίωση των λαών δεν περνά μέσα από την αποδοχή ή ανοχή των ιμπεριαλιστικών παρεμβάσεων ή των λυκοφιλιών των πολιτικών εκπροσώπων των αστικών τάξεων, αλλά πρώτα και κύρια μέσα από την πάλη για ρήξη με τις πολιτικές του ιμπεριαλισμού και την απόρριψη κάθε εκδοχής ιμπεριαλιστικής διαμεσολάβησης που συνήθως τονώνει και δεν αναιρεί τους τοπικούς ανταγωνισμούς.

14. Η εξαγγελία των μέτρων αποτέλεσε και βιώθηκε ως κήρυξη πολέμου απέναντι στους εργαζομένους και την κοινωνία. Με την ενεργοποίηση του πακέτου στήριξης η κυβέρνηση, αλλά και ευρύτερα το πολιτικό σύστημα παίρνουν την ευθύνη της ρήξης με ένα ευρύτερο φάσμα στρωμάτων όχι μόνο εργατικών, αλλά και μικροαστικών. Για πρώτη φορά μια τόσο επιθετική πολιτική έχει εξαρχής τόσο ισχυρή κοινωνική νομιμοποιητική βάση και αδυνατεί να

συγκροτήσει μια κοινωνική συμμαχία γύρω της (όπως ήταν, για παράδειγμα, η συμμαχία αστικής τάξης και ανώτερων τμημάτων της νέας μικροαστικής τάξης γύρω από το αίτημα του «εκσυγχρονισμού» από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 και μετά). Αυτό σημαίνει πως ό,τι έχουμε περιγράψει ως ρήγμα, στην επόμενη περίοδο θα ενταθεί, όποια και εάν είναι η άμεση έκβαση των κινητοποιήσεων ή οι τάσεις του πολιτικού σκηνικού. Μια τέτοια κατάσταση συνεπάγεται ότι στην ελληνική κοινωνία κυοφορούνται συνθήκες μιας πραγματικής κοινωνικής έκρηξης με απρόβλεπτες συνέπειες. Αυτό μπορεί να εξηγήσει και το μέγεθος των κινητοποιήσεων και ιδίως την εκρηκτική συμμετοχή στην πανεργατική απεργία στις 5 Μάη. Από την άλλη, δε θα πρέπει να ξεχνάμε όλες τις υπαρκτές αντιφάσεις στο ξεδίπλωμα του λαϊκού κινήματος. Συσσωρευμένες ήττες, διάρρηξη δεσμών συλλογικότητας, κοινωνική και πολιτική απομόρφωση, τάσεις αποπολιτικοποίησης μέσα στο εργατικό κίνημα οδηγούν και σε άλλα φαινόμενα, όπως είναι η σχετικά μειωμένη συμμετοχή στις ίδιες τις απεργίες (σε αντιδιαστολή με τη μαζική συμμετοχή σε συλλαλητήρια), η άνιση κατανομή των απεργιακών κινητοποιήσεων, τα φαινόμενα αυθόρμητης διαίρεσης των εργαζομένων (π.χ. η αντίθεση δημόσιο-ιδιωτικό στην οποία επενδύει και ο προπαγανδιστικός μηχανισμός της κυβέρνησης).

15. Με δεδομένο το βάθεμα των ρηγμάτων στους όρους άρθρωσης της ηγεμονίας, τον αντικειμενικό περιορισμό της οποιας δυνατότητας απόσπασης ενεργητικής συναίνεσης και τα σημάδια κρίσης ως προς την ικανότητα των κομμάτων να συγκροτούν δεσμούς εκπροσώπησης, έχει μεγάλο ενδιαφέρον το πώς το πολιτικό σύστημα αναζητά και εναλλακτικές πολιτικές λύσεις που να μπορούν να εξασφαλίσουν την έστω και περιορισμένη νομιμοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής. Τόσο οι δυνάμεις του κεφαλαίου όσο και οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί πιέζουν για να υπάρξει κλίμα συναίνεσης και εκτεταμένης νομιμοποίησης των μέτρων, έτσι ώστε να φανούν πολιτικά απομονωμένες οι κοινωνικές αντιδράσεις. Η συστηματική προσπάθεια για να υπάρξει κυβέρνηση εθνικής ενότητας ή τουλάχιστον για ένα κλίμα εθνικής ομοψυχίας (βλ. και την μεγάλη πίεση προς Σαμαρά για την άρνηση να υπερψηφίσει τα μέτρα) είναι μία πλευρά αυτής της κατεύθυνσης, όπως και η προσπάθεια να παρουσιαστούν οι εκπρόσωποι του επιχειρηματικού κόσμου ως η εναλλακτική λύση απέναντι στο «γερασμένο» πολιτικό σύστημα, ή ένας συνδυασμός τους (κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» με «προσωπικότητες»). Σε όλες τις περιπτώσεις πρόκειται για κατευθύνσεις βαθιά αντιδραστικές που προσπαθούν να εμπεδώσουν την αντίληψη ότι απέναντι στην κρίση δεν υπάρχει εναλλακτική λύση άλλη από τις πιο επιθετικές αστικές πολιτικές. Ταυτόχρονα οι κινήσεις αυτές φανερώνουν την επιδίωξη ακόμη μεγαλύτερης

αποστείρωσης της πολιτικής σκηνής έναντι του λαϊκού παράγοντα, την ίδια στιγμή που οι λαϊκές κινητοποιήσεις περισσότερο παρά ποτέ έχουν τη δύναμη να επηρεάσουν τον πραγματικό πολιτικό συσχετισμό δύναμης.

16. Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα η ριζοσπαστική αριστερά δεν μπορεί να μείνει μόνο στο επίπεδο της κινηματικής μαχητικότητας. Χρειάζεται να στραφεί και προς το πολιτικό επίπεδο. Η «πολιτική στο τιμόνι» πρέπει να γίνει σήμερα βασική πλευρά της παρέμβασής μας. Ο πιο κρίσιμος κρίκος σήμερα για τις λαϊκές δυνάμεις και κατ' επέκταση η πιο μεγάλη πρόκληση για την Αριστερά δεν είναι να διεκτραγωδήσει την κατάσταση ή να βοηθήσει τους εργαζομένους να συνειδητοποιήσουν την κλίμακα της επίθεσης. Αυτό το κάνει σε τελική ανάλυση και η ίδια η κυβερνητική πολιτική με την ωμότητά της. Ο κρίσιμος κόμβος είναι να πειστούν ευρύτερες μάζες ότι σήμερα μπορεί όντως να υπάρξει μια διαφορετική πολιτική κατεύθυνση. Αυτό δεν μπορεί να είναι ούτε προφανώς οι αυταπάτες για μια «καλή ΕΕ», όπως κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ ούτε η εγκεφαλική σύλληψη μιας «λαϊκής εξουσίας και οικονομίας», όπως κάνει το ΚΚΕ ούτε όμως και η γενικόλογη επίκληση της αντικαπιταλιστικής προοπτικής. Αυτό που χρειάζεται ένα σύνολο πολιτικών στόχων που να ορίζουν τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική και την αλλαγή συσχετισμών υπέρ των εργαζομένων:

Ανατροπή του πακέτου ΕΕ και ΔΝΤ

Διαγραφή του χρέους

Άμεση έξοδος από την ευρωζώνη- Όχι στο ευρώ-Πάλη για να φύγει η Ελλάδα από την ΕΕ.

Εθνικοποίηση τραπεζών-Άμεση εφαρμογή ελέγχων στις κινήσεις κεφαλαίων-Επανακρατικοποίηση στρατηγικών επιχειρήσεων

Ριζική αύξηση της φορολογίας του κεφαλαίου-αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος των εργαζομένων.

Αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις

17. Μέσα στην αντικαπιταλιστική αριστερά θα πρέπει να επιμείνουμε στην ανάγκη να έχουμε συγκεκριμένους στόχους και όχι ένα γενικόλογο αντικαπιταλισμό. Ειδική σημασία έχει σήμερα να προβληθεί η ανάγκη να υπάρξουν συγκεκριμένα αιτήματα ρήξης με την ΟΝΕ. Επιμένουμε ότι η έξοδος από την ευρωζώνη και το ευρώ και η επιστροφή σε εθνικό νόμισμα αποτελεί σήμερα ένα πρώτο βήμα απεγκλωβισμού από μια αρχιτεκτονική που διαρκώς επάγει τις πιο επιθετικές καπιταλιστικές πολιτικές. Δεν αποτελεί οικονομικό εθνικισμό, αλλά το πρώτο βήμα για την αποδέσμευση από μια κρίσιμη πλευρά του

σύγχρονου ιμπεριαλισμού. Εξυπακούεται ότι μια τέτοια τοποθέτηση θα πρέπει να παρουσιάζεται στην ολοκληρωμένη της μορφή, δηλαδή σε συνδυασμό με τη διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση των τραπεζών και τον περιορισμό στις κινήσεις κεφαλαίου· να εντάσσεται σε μια πολιτική κατεύθυνση ριζικής τροποποίησης του συσχετισμού δύναμης σε βάρος του κεφαλαίου και προς όφελος των εργαζομένων. Σήμερα που η πολιτική συζήτηση έχει ανοίξει και οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου προσπαθούν να παρουσιάσουν την ένταξη στην ΕΕ και την ΟΝΕ και τις απαιτήσεις της «προσαρμογής» ως αυτονόητες με βάση και το φόβητρο του χρέους, η ριζοσπαστική αριστερά δεν έχει την πολυτέλεια να μένει μόνο στην προβολή των κοινωνικών αναγκών ή στη γενικόλογη απαίτηση να «πληρώσει την κρίση το κεφάλαιο». Χρειάζεται να μιλήσει συγκεκριμένα, να προβάλλει πραγματικούς στόχους ρήξης και γύρω από αυτούς να στρατεύσει το λαϊκό κίνημα. Η ρήξη με την ΟΝΕ και την ΕΕ από απλό σύνθημα πρέπει να γίνει συγκεκριμένο πολιτικό αίτημα.

18. Απέναντι στην κρίση της αστικής στρατηγικής, με τα εμφανή αδιέξοδα του προηγούμενου μοντέλου και την απουσία μιας ηγεμονικής πρότασης πέραν των συνεχών θυσιών για ένα μέλλον όλο και πιο δύσκολο, η Αριστερά, και μάλιστα η ριζοσπαστική, οφείλει να μπορέσει να προτείνει τις βασικές της θέσεις ως ένα διαφορετικό πρότυπο πραγματικής κοινωνικής ανάπτυξης σε ρήξη με τις καπιταλιστικές σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης. Ας μην ξεχνάμε ότι η Αριστερά κάνει πραγματικά πολιτική όχι όταν αθροίζει επιμέρους αιτήματα, διεκδικήσεις, διαμαρτυρίες και κινήματα, αλλά όταν μπορεί όλα αυτά να τα συναρθρώνει σε μια συνολική πολιτική πρόταση για το πού πρέπει να πάνε τα πράγματα, το ποια πρέπει να είναι η συνολική κατεύθυνση ενός κοινωνικού σχηματισμού. Απέναντι στο κυρίαρχο πρότυπο μιας ανάπτυξης που εξαρτάται από τις τάσεις του διεθνοποιημένου καπιταλισμού, απέναντι στη συνεχή υπερχρέωση, απέναντι στην προνομιμοποίηση της αγοράς, απέναντι στην ανοχή και στην απαξίωση παραγωγικών δυνάμεων και ολοκληρωτων κλάδων χρειάζεται να αντιπροταχθεί ένα διαφορετικό πρότυπο που να στηρίζεται στη συλλογική ιδιοκτησία και συμμετοχή, τη λογική να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις, την αποδέσμευση από τις διαδικασίες διεθνοποίησης ξεκινώντας από την έξοδο από την ΕΕ, στην αξιοποίηση των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων, στην ισόρροπη ανάπτυξη και την προστασία του περιβάλλοντος. Προφανώς και αυτό προϋποθέτει να τεθεί το ζήτημα της εξουσίας στον τόπο μας. Ωστόσο είναι ανάγκη τέτοιες πλευρές ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης σε διαλεκτική σχέση με το όραμα του επαναστατικού κοινωνικού μετασχηματισμού, σήμερα να ζυμωθούν για να αποκτήσουν όντως ευρύτερα στρώματα την εμπιστοσύνη

τους στη δυνατότητα «τα πράγματα να πάνε αλλιώς». Γιατί είναι ακριβώς αυτή η εμπιστοσύνη και αυτή η πεποίθηση ότι σήμερα μπορούν να επιλεγούν διαφορετικές επιλογές, μπορούμε να υποχρεώσουμε τις αστικές δυνάμεις σε αναδίπλωση που θα τροφοδοτήσει και το ξεδίπλωμα αγώνων με μαζικότητα και νικηφόρο προσανατολισμό. Σήμερα στη ριζοσπαστική αριστερά δεν αναλογεί μόνο να είναι πρωτοπόρα δύναμη στις κινηματικές πρακτικές· πάνω από όλα πρέπει να έχει μια πολιτική πρόταση η οποία να απευθύνεται στην κοινωνία και να δίνει προοπτική.

19. Σε τελική ανάλυση είναι το ίδιο το μέγεθος των διακυβευμάτων που επιβάλλει στην αριστερά και ειδικά τη ριζοσπαστική να αναμετρηθεί με αυτά. Απέναντι στην όξυνση των αντιφάσεων της αστικής στρατηγικής της αναλογεί να αναμετρηθεί και με το ερώτημα της εξουσίας μέσα στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό και να προβάλλει το αίτημα της εξουσίας των εργαζομένων και της αντικαπιταλιστικής λαϊκής συμμαχίας με τρόπο πειστικό. Εάν το κάνει θα μπορέσει και να επηρεάσει τον πραγματικό κοινωνικό συσχετισμό δύναμης και να κάνει μια τομή στις σχέσεις εκπροσώπησης με λαϊκά στρώματα, να βρεθεί σε ετοιμότητα να παρέμβει μέσα σε οξυμμένες κοινωνικές και πολιτικές αντιθέσεις. Επομένως, η αναμέτρηση με τα ανοιχτά ερωτήματα της επαναστατικής στρατηγικής καθίσταται σήμερα επιτακτική.

20. Άλλωστε εάν σήμερα η οργή και η αγανάκτηση του κόσμου δεν πολιτικοποιηθούν –με την ουσιαστική έννοια του όρου– θα δούμε ιδιαίτερα αντιφατικές καταστάσεις. Τυφλές κοινωνικές εκρήξεις με βάση την οποιαδήποτε αφορμή χωρίς προοπτική, πρακτικές κοινωνικής παραβατικότητας, αύξηση της επιρροής της ακροδεξιάς και ευρύτερα συντηρητικών αντιπολιτικών χαρακτηριστικών. Χωρίς την καταλυτική παρουσία μιας μάχιμης αριστεράς και χωρίς τη συνολικότερη ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος ως χώρου συλλογικής διεκδίκησης, πάλης και αλληλεγγύης, σε ουσιαστική ανεξαρτησίας από το κράτος και την εργοδοσία δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι οι κοινωνικές αντιδράσεις θα πάρουν τη μορφή ενός συγκροτημένου κινήματος με δικό του πολιτικό λόγο.

21. Σε αυτό το φόντο θα είναι ιδιαίτερα κομβική και η προσπάθεια των κινημάτων να μπορούν να αυτοκαθοριστούν και να περιφρουρήσουν τον εαυτό τους. Τα τραγικά γεγονότα στην Τράπεζα Marfin έδειξαν που μπορεί να οδηγήσει η λογική της τυφλής και μηδενιστικής βίας που αντικειμενικά λειτουργεί προβοκατόρικα εξυπηρετώντας κρατικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Ακριβώς γι' αυτό για τις δυνάμεις της Αριστεράς και το

εργατικό και λαϊκό κίνημα είναι επιτακτικό το θέμα του διαχωρισμού και της περιφρούρησης απέναντι σε πρακτικές και λογικές που θεοποιούν την τυφλή βία, που υποκαθιστούν την πολιτική με τη μηδενιστική λατρεία της καταστροφής, που περιφρονούν τη μαζική δράση και στρέφονται ενάντια στο μαζικό κίνημα και ηθελημένα ή αθέλητα μπορούν να εξυπηρετήσουν τα σχέδια των κατασταλακτικών μηχανισμών εμφανών και αφανών. Αυτός ο διαχωρισμός δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνει στο όνομα της συμμόρφωσης με την αστική νομιμότητα, όπως κάνει συχνά η επίσημη Αριστερά, αλλά από τη σκοπιά της υπεράσπισης της μαζικής λαϊκής αγωνιστικής δράσης και αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής.

22. Μέσα σε μια τόσο κρίσιμη συγκυρία αναδεικνύονται με πολύ πιο ανάγλυφο τρόπο οι αντιφάσεις και τα όρια της κατεύθυνσης της ρεφορμιστικής αριστεράς. Στην περίπτωση του ΚΚΕ φαίνεται η αδυναμία του να μπορέσει σήμερα να δώσει συγκεκριμένη προοπτική. Μπορεί να καταγγέλλει ολόπλευρα τα μέτρα, μπορεί να οργανώνει μεγάλες κινητοποιήσεις, μπορεί να υπερασπίζεται διακηρυκτικά τη ρήξη με πλευρές της «νομιμότητας», ωστόσο δεν δίνει σήμερα προοπτική νίκης. Ο απομονωτισμός και ο σεχταρισμός του μέσα στο κίνημα αντικειμενικά υπονομεύει το ξεδίπλωμα των κινητοποιήσεων. Η βαθιά εμπεδωμένη ηττοπάθεια της στρατηγικής του περί της αδυναμίας νικών μέσα στη συγκυρία το κάνει να αντιμετωπίζει τις κοινωνικές συγκρούσεις της περιόδου όχι ως δυνατότητα ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής και των σημερινών συσχετισμών, αλλά ως ευκαιρία για την πολιτική και κομματική του ενίσχυση ενόψει μιας ασαφώς προσδιορισμένης επόμενης στροφής. Γι' αυτό και υποτιμά τα άμεσα συγκεκριμένα αιτήματα αντικαπιταλιστικής ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική, προς όφελος μιας γενικής περιγραφής ενός σοσιαλισμού («λαϊκή εξουσία και οικονομία») που κανείς δεν ξέρει ποιος, πότε και πώς θα έρθει. Η αδυναμία αυτής της πολιτικής να δώσει κατεύθυνση είναι που οδηγεί και στην ένταση της εσωτερικής συζήτησης, στις διαγραφές στελεχών κ.λπ. Στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ σήμερα οξύνονται όλες οι αντιφάσεις ενός σχεδίου εξαρχής αντιφατικού. Ο αριστερός ευρωπαϊσμός αποτελεί απόλυτο ιδεολογικό όριο και η ηγεσία του ΣΥΝ επιμένει στην ελπίδα μιας «καλής» ΕΕ που θα μπορούσε π.χ. να επιτρέπει «λαϊκά ομόλογα», ενώ το ίδιο ισχύει και για τον πυρήνα του αριστερού κυβερνητισμού. Παράλληλα, η όποια απεύθυνση προς τη βάση του ΠΑΣΟΚ γίνεται δεξιόστροφα στο όνομα της δυνατότητας μιας αριστερής σοσιαλδημοκρατίας και όχι της ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική. Αλλά, και οι όποιες φωνές διαφοροποιούνται δεν έχουν κατορθώσει μέχρι τώρα να δείξουν ότι, πέραν διακηρύξεων, όντως θα επιλέξουν μια

διαφορετική κατεύθυνση προς τα Αριστερά και δεν θα μείνουν μόνο στην επιδίωξη της αναδιαπραγμάτευσης των συσχετισμών του ΣΥΡΙΖΑ.

23. Στις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αναλογεί μέσα στη συγκυρία να επεξεργαστούν στοιχεία μιας συνολικότερης πολιτικής στρατηγικής απέναντι στα μέτρα. Αυτό δεν μπορεί να το καλύψει η απαίτηση για κλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Αντίθετα, απαιτείται ένα συνολικό σχέδιο που να περιλαμβάνει τους συγκεκριμένους αντικαπιταλιστικούς πολιτικούς στόχους απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, τη συνολική ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, την πάλη για να ξαναγίνουν τα συνδικάτα εργαλεία του ενωτικού ταξικού αγώνα, την οικοδόμηση μορφών και πρακτικών αλληλεγγύης σε μια συγκυρία που ευρύτερα στρώματα θα βρεθούν κυριολεκτικά έκθετα σε όλη τη βία της επίθεσης, τη συστηματική ιδεολογική παρέμβαση και την προσπάθεια τροποποίησης του «κοινού νου».

24. Η ευθύνη της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν πρέπει να περιορίζεται σήμερα μόνο στη διεύρυνση της δικής της επιρροής. Είναι σημαντικό να μπορέσει να μιλήσει συνολικά για το ποια και τι είδους Αριστερά θέλουμε, να μιλήσει για το ποια Αριστερά μπορεί σήμερα πραγματικά να θέσει πραγματικά το αίτημα της εξουσίας και να ξαναγίνει ηγετική δύναμη του «έθνους των εργαζομένων». Και αυτό περνάει και μέσα από την κοινή δράση με την υπόλοιπη Αριστερά και μέσα από την απεύθυνση προς την εργατική βάση του ΠΑΣΟΚ στη βάση αυτών των στόχων ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική, με στόχο τη διαμόρφωση μιας ευρύτερης συσπείρωσης κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων για την κλιμάκωση των αγώνων, για την οικοδόμηση δεσμών αλληλεγγύης, για την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής και τη ριζική αλλαγή του πολιτικού και κοινωνικού συσχετισμού δύναμης προς όφελος των εργαζομένων. Μια τέτοια κατεύθυνση θα μπορούσε όχι μόνο να βοηθήσει στη νικηφόρα έκβαση της μάχης ενάντια στον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα της ΕΕ και του ΔΝΤ, αλλά και να αναδιατάξει ευρύτερους συσχετισμούς στην Αριστερά. Η όξυνση των εσωτερικών αντιφάσεων της αδιέξοδης γραμμής του ΚΚΕ, που επί της ουσίας προκρίνει απλώς και μόνο την κομματική του ενίσχυση, ακόμη και σε βάρος της δυνατότητας τα κινήματα να νικήσουν και η Αριστερά να ηγηθεί της ανάτασης του λαϊκού κινήματος, καθώς και η εμφανής κρίση του «μοντέλου – ΣΥΡΙΖΑ» ως αντιφατικής συνύπαρξης του αριστερού κυβερνητισμού με τις όποιες ριζοσπαστικές αναζητήσεις, σημαίνουν ότι το επόμενο διάστημα δυνάμεις θα απελευθερωθούν και νέες συνθέσεις μπορούν να προκύψουν. Εάν η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι συγκροτημένη, με κοινωνική γείωση και πολιτική

κατεύθυνση τότε θα μπορέσει να παίξει καταλυτικό ρόλο και πιθανώς να συμβάλει σε ανακατατάξεις προς τα αριστερά (και όχι προς τα δεξιά όπως ήταν μέχρι τώρα οι εκδοχές «αριστερού μετώπου» που ζήσαμε) και σε μια νέα ηγεμονία μιας κομμουνιστικής φυσιογνωμίας και προοπτικής.

Επιμένουμε ότι σήμερα η ανασύνθεση μιας σύγχρονης ριζοσπαστικής αριστεράς δεν περνάει μόνο μέσα από την ενίσχυση ή τη μαζικοποίηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Προϋποθέτει τη διεύρυνση της διαδικασίας και με ένα ευρύτερο κοινωνικό δυναμικό που θα βγαίνει στο προσκήνιο μέσα από τους αγώνες και με δυναμικό που θα απελευθερώνεται μέσα από την κρίση των στρατηγικών της ρεφορμιστικής αριστεράς. Αυτό σημαίνει την πρόκληση όντως του ριζοσπαστικού αριστερού μετώπου σε μάχιμη αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να το αναδείξει σε πολιτικό στόχο και να προτείνει τα αναγκαία χαρακτηριστικά του. Σε κάθε περίπτωση αυτό περνά πρώτα και κύρια μέσα από τη συγκρότηση, μαζικοποίηση, πολιτικοποίηση και δημοκρατική λειτουργία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Σήμερα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την αντικαπιταλιστική αριστερά δεν αναλογεί να απαντά αμυντικά σε προτάσεις ή απλώς να εντοπίζει ορθά το καιροσκοπικό στοιχείο σε διάφορες λογικές που θα έρθουν στο προσκήνιο. Η ευθύνη της είναι η ίδια να πάρει πρωτοβουλίες, να θέσει το πολιτικό πλαίσιο που σήμερα ορίζει μια πραγματικά ριζοσπαστική αριστερά (τον αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό, την αντι-ΕΕ τοποθέτηση, την ανεξαρτησία από το επίσημο πολιτικό σκηνικό) και να καλέσει αυτή σε συστράτευση όποιον πραγματικά θέλει μια τέτοια κατεύθυνση.

25. Η συγκυρία βάζει ψηλά τον πήχη για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Θα πρέπει ταυτόχρονα να μπορέσει να έχει πρωτοπόρο ρόλο μέσα στο κίνημα αλλά και να μπορέσει να πάρει κρίσιμες πολιτικές πρωτοβουλίες για την ανασύνθεση της ριζοσπαστικής αριστεράς. Οφείλει να αναλάβει την ευθύνη της ουσιαστικής πολιτικοποίησης του κινήματος, της ανάδειξης της δυνατότητας μιας αντικαπιταλιστικής λύσης και να βαθύνει τον προγραμματικό λόγο της, αποφεύγοντας και την εύκολη συνθηματολογία και την εγκεφαλική προβολή ενός επαναστατικού προγράμματος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει σήμερα ο πολιτικός της λόγος να περιορίζεται στο συνδυασμό ανάμεσα στην κινηματική μαχητικότητα και τη γενική αναφορά στην επανάσταση και τον κομμουνισμό. Το κλειδί είναι να πείσει ότι σήμερα υπάρχει εναλλακτική πολιτική απάντηση, σε ρήξη με την

κυρίαρχη πολιτική, που να ανοίγει το δρόμο για να τεθούν και συνολικότερα ζητήματα μετασχηματισμού. Ακόμη είναι κομβικό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συνειδητοποιήσει ότι στην αντικαπιταλιστική αριστερά αναλογεί να έχει ένα ευρύτερο ρόλο, να προσπαθήσει να σχηματοποιήσει μια κατεύθυνση εξόδου από την ολόπλευρη στρατηγική κρίση της επίσημης αριστεράς. Δεν της αναλογεί ο ρόλος της απλής αριστερής αντιπολίτευσης ή η αυταρέσκεια της αριστερίστικης μεγαλοστομίας. Η προβολή της αντικαπιταλιστικής απάντησης στην κρίση πρέπει να γίνει με τέτοιους όρους ώστε να αποτελεί μια πρόταση για το τι πρέπει να κάνει συνολικά η Αριστερά. Μια τέτοια στάση θα επιτρέψει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ να οξύνει αντιθέσεις, να μετατοπίζει ανθρώπους, να αποκτά αναβαθμισμένο κύρος σε ένα ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό ακροατήριο.

26. Αυτό σήμερα περνά και μέσα από τις τομές στην πολιτική συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Χωρίς ισχυρή, συγκροτημένη, πολιτικοποιημένη ΑΝΤΑΡΣΥΑ κανένα πολιτικό σχέδιο για την ανασύνθεση της ριζοσπαστικής αριστεράς δεν μπορεί να προχωρήσει. Η πλήρης ενεργοποίηση της δυνατότητας εγγραφής μελών στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ζωντάνεμα των τοπικών επιτροπών, το άνοιγμα σε ένα ανένταχτο δυναμικό μπορούν να κάνουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ένα χώρο πρωτότυπων πολιτικών συνθέσεων και ένα χώρο που θα μπορεί να προσελκύει ολοένα και περισσότερους αγωνιστές που διεκδικούν μια άλλη κατάσταση. Ο στόχος θα πρέπει να είναι ολοένα και περισσότερο οι ίδιες οι διαδικασίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αποτελούν το κέντρο των πολιτικών παρεμβάσεων και να ξεπεράσουμε, όντως, το επίπεδο της συνεννόησης οργανώσεων. Η δημοκρατία στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ αφορά ακριβώς τη δυνατότητα να συγκροτηθεί ως πολιτικός χώρος, να λειτουργήσει ως χώρος παραγωγής πολιτικής, να επιτρέψει να διαμορφωθούν στοιχεία μιας σύγχρονης αριστερής αντι-ηγεμονίας. Αυτό σημαίνει επίσης μια λειτουργία πολιτική σε όλα τα επίπεδα, το ξεπέραςμα της αντίληψης ότι η πολιτική σε τοπικό επίπεδο περιορίζεται στον απλό συντονισμό της όποιας κεντρικής καμπάνιας, την πραγματική δυνατότητα των τοπικών επιτροπών να μπορούν να λειτουργούν ως πολιτικά κέντρα, να συμμετέχουν στη χάραξη της κεντρικής γραμμής, να παίρνουν πρωτοβουλίες για το δικό τους χώρο.

27. Προϋπόθεση, όμως, για να μπορέσει να παίξει η αντικαπιταλιστική αριστερά έναν ρόλο για τη συνολική αλλαγή των πραγμάτων στην Αριστερά, είναι να μπορέσει να έχει πραγματική συμβολή στον πανεργατικό και παλλαϊκό ξεσηκωμό για την ανατροπή των κυβερνητικών μέτρων και της «νέας κατοχής» από ΕΕ και ΔΝΤ. Αυτό περιλαμβάνει σήμερα:

- Τη συστηματική προσπάθεια για να βαθύνει το ρήγμα ανάμεσα στους εργαζομένους και τα κυβερνητικά μέτρα, παράλληλα με την προσπάθεια να αποκτούν όλο και μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στη δυνατότητα να ανατραπούν τα μέτρα. Σε αυτό το πλαίσιο είναι κομβικό και μέσα στα σωματεία να κατοχυρωθεί ως βασικός πολιτικοσυνδικαλιστικός στόχος το «Όχι στο πακέτο μέτρων κυβέρνησης, ΔΝΤ, ΕΕ – Ανυπακοή σε ΕΕ και ΔΝΤ» καθώς και τα βασικά σημεία μιας απάντησης στην κρίση σύμφωνης με τα συμφέροντα των εργαζομένων (διαγραφή χρέους, εθνικοποίηση τραπεζών, αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος των εργαζομένων).
- Την προσπάθεια για κλιμάκωση των κινητοποιήσεων και κεντρικά και κλαδικά. Το κομβικό εδώ είναι να υπάρχει συντονισμός ανάμεσα σε διαφορετικούς κλάδους και διαφορετικές κοινωνικές κατηγορίες, έτσι ώστε να συμπίπτουν χρονικά οι κινητοποιήσεις και να έχουν το μέγιστο δυνατό κόστος για την κυβέρνηση και την εργοδοσία. Ο στόχος είναι να μπορέσουμε γύρω από κομβικές στιγμές της μάχης να διαμορφώνουμε όρους κλιμάκωσης, με έμφαση σε χώρους που μπορούν να προχωρήσουν σε τέτοιες κινητοποιήσεις: μεγάλους χώρους του δημοσίου, ΔΕΚΟ κ.λπ.
- Η κλιμάκωση των κινητοποιήσεων αναγκαστικά πρέπει να έχει ένα βάθος χρόνου. Με δεδομένη την κατάσταση του πολιτικού σκηνικού η κυβέρνηση δεν πρόκειται να υποχωρήσει εύκολα, θα χρειαστεί να διαμορφωθεί συνθήκη αποσταθεροποίησης συνολικότερα του πολιτικού και κοινωνικού σκηνικού. Άρα θα πρέπει να δούμε σε κάθε χώρο συγκροτημένα πότε είναι η καλύτερη στιγμή για την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Σε πρώτη φάση πρέπει να δούμε τη μέγιστη δυνατή κλιμάκωση των κινητοποιήσεων και κλαδικά και κεντρικά το επόμενο διάστημα με αφορμή και το πακέτο και την κατάθεση του αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου. Ταυτόχρονα, θα πρέπει από τώρα να υπάρχει προετοιμασία και για ένα «φθινόπωρο της οργής», ιδίως εάν αναλογιστούμε ότι τότε ευρύτερα στρώματα θα βιώνουν τις συνέπειες των νέων μέτρων.
- Είναι επιτακτικό πέρα από το εργατικό κίνημα να δούμε και ποια άλλα κοινωνικά κινήματα μπορούν να έρθουν στο προσκήνιο. Ιδιαίτερη σημασία έχει το κίνημα της νεολαίας, ιδίως εάν σκεφτούμε ότι μεγάλα κομμάτια της νεολαίας θα βιώσουν τις συνέπειες της κρίσης όχι μόνο στις οικογένειές τους, αλλά και μέσα στους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς, στο σχολείο και το πανεπιστήμιο της κρίσης. Είναι επιτακτικό η εργατική κινητοποίηση να μπορέσει να συνδυαστεί και με μια νεολαιίστική έκρηξη, γεγονός που θα μπορούσε να διαμορφώσει συνθήκες ασφυκτικές για την

κυβέρνηση. Πόσο μάλλον που σήμερα η νεολαία βρίσκεται κυριολεκτικά στο στόχαστρο, με τις προτάσεις για «συμβόλαια μαθητείας» για τους νέους εργαζομένους με μισθούς κατώτερους της ΕΓΣΣΕ, με τις περικοπές σε όλη την εκπαίδευση, με τις συγχωνεύσεις – καταργήσεις ιδρυμάτων και σχολών, με το νέο βαθιά αντιδραστικό νόμο πλαίσιο που ετοιμάζουν, με το πλήρες άνοιγμα όλης της εκπαίδευσης στους ιδιώτες. Σημαντική πλευρά της μάχης θα είναι και η προσπάθεια σε όλη αυτή τη μάχη να βαθαίνει και η ενότητα στο εσωτερικό του λαϊκού κινήματος και γι' αυτό το ζήτημα της πάλης ενάντια στο ρατσισμό και τις αντιμεταναστευτικές πολιτικές και της οικοδόμησης όρων ταξικής ενότητας ανάμεσα σε έλληνες και μετανάστες εργαζομένους είναι κομβικό.

- Κομβική πλευρά αυτής της μάχης είναι και η πάλη για να αλλάξουν ριζικά τα πράγματα στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Σε ρήξη και με λογικές χωροταξικού διαχωρισμού και εξόδου από το συνδικαλιστικό κίνημα και με λογικές ακολουθητισμού και ενσωμάτωσης στον υποταγμένο συνδικαλισμό να διαλέξουμε μια πολύπλευρη κατεύθυνση που να περιλαμβάνει τη συγκρότηση του ταξικού συνδικαλισμού σε διακριτό πολιτικοσυνδικαλιστικό ρεύμα, την προσπάθεια για ευρύτερη συσπείρωση όλων όσων αναφέρονται στην αγωνιστική απάντηση στα μέτρα (συνδικαλιστική αριστερά, βάση της ΠΑΣΚΕ κ.λπ.), την πάλη για να αλλάξουν όσο το δυνατόν περισσότερο οι συσχετισμοί σε κάθε χώρο.
- Η υπόθεση του συντονισμού σωματείων και σε τοπικό και σε πανελλαδικό επίπεδο αποτελεί για εμάς πρώτη προτεραιότητα μέσα στην περίοδο. Δεν επιδιώκουμε ένα νέο ΠΑΜΕ, αλλά μια ενωτική συσπείρωση σωματείων, ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων που να λειτουργήσει ως ενωτικό αγωνιστικό σημείο αναφοράς για ευρύτερα κομμάτια του εργατικού κινήματος και να μπορέσει να παίξει πρωτοπόρο ρόλο, με δεδομένη και την αδυναμία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να ηγηθεί του πανεργατικού αγώνα. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι μια τέτοια συσπείρωση δεν μπορεί και δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως προέκταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή των παρεμβάσεων, αλλά ως χώρος μιας πλατύτερης αγωνιστικής πολιτικοσυνδικαλιστικής συνεννόησης και πρωτοπόρας μαχητικής συνδικαλιστικής δράσης.
- Σημαντική πλευρά αυτής της μεγάλης μάχης θα είναι η συγκρότηση μορφών πολιτικής και κινηματικής δράσης και τοπικά. Στις γειτονιές και τις πόλεις χρειάζεται να συγκροτηθούν ευρύτερες συσπειρώσεις, επιτροπές αγώνα, λαϊκές συνελεύσεις με

άξονα τα τοπικά σωματεία αλλά χωρίς να περιορίζονται σε αυτά, με πλαίσιο την απαίτηση για απόσυρση όλων των μέτρων και την ανυπακοή σε ΕΕ και ΔΝΤ, και με αντικείμενο τόσο την παλλαϊκή απεύθυνση όσο όμως και την οικοδόμηση δεσμών και πρακτικών αλληλεγγύης, στοιχείο που θα είναι ολοένα και πιο σημαντικό όσο περνάει ο καιρός. Χρειαζόμαστε σήμερα να συγκροτήσουμε πρωτότυπες μορφές οργάνωσης του κινήματος που να επιτρέπουν το άπλωμα των κινητοποιήσεων και έξω από τους χώρους δουλειάς, τη συγκρότηση ευρύτερων κοινωνικών και πολιτικών συμμαχιών, την κατοχύρωση της λαϊκής αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης.

28. Συνολικά, πρέπει σήμερα να αντιλαμβανόμαστε ότι το βάθεμα της κρίσης αλλά και η όξυνση των ταξικών αντιπαραθέσεων θα μας φέρει αντιμέτωπους με προκλήσεις για το ξεδίπλωμα πρακτικών και τη συγκρότηση μορφών πρωτόγνωρων σε σχέση με το πώς παρεμβαίναμε μέχρι τώρα και πολιτικά και συνδικαλιστικά. Η πιθανότητα μαζικών κλεισιμάτων επιχειρήσεων θα θέσει το ζήτημα της κατάληψης παραγωγικών χώρων και της λειτουργίας του με εργατικό έλεγχο. Η όξυνση της ανεργίας και η οικονομική ασφυξία των λαϊκών οικογενειών απαιτεί την ανάπτυξη πρωτότυπων μορφών αλληλεγγύης στο τοπικό επίπεδο και στη γειτονιά. Η προοπτική κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων δύσκολα μπορεί να ευοδωθεί χωρίς ισχυρά απεργιακά ταμεία. Τυχόν αύξηση του κόστους βασικών υπηρεσιών θα απαιτήσει και την οργάνωση μεγάλων εκστρατειών «αυτομείωσης» των τιμών. Η Αριστερά, και ιδιαίτερα η ριζοσπαστική, θα πρέπει να μη μένει μόνο στη γενική πολιτική προπαγάνδα, αλλά και να είναι πρωτοπόρα στην οικοδόμηση όλων αυτών των πρακτικών διεκδίκησης και αλληλεγγύης.

29. Οι επερχόμενες δημοτικές εκλογές αποτελούν μια τεράστια πολιτική μάχη. Τόσο το συνολικό πακέτο μέτρων της κυβέρνησης όσο και ο βαθιά αντιδραστικός χαρακτήρας της μεταρρύθμισης της τοπικής Αυτοδιοίκησης με το σχέδιο «Καλλικράτης» δείχνουν την ανάγκη να υπάρξει εκεί η μέγιστη δυνατή πολιτική καταδίκη της κυβέρνησης από αριστερή σκοπιά. Για τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι μια δυνατότητα να υπάρξει μια όσο το δυνατόν πιο πλατιά και ενισχυμένη καταγραφή. Ταυτόχρονα, είναι μια ευκαιρία για να αποτυπωθεί και η δυναμική των τοπικών κινημάτων και συγκρούσεων που ζήσαμε όλο το προηγούμενο διάστημα, έστω και εάν βασική πλευρά της αναδιάρθρωσης του αυτοδιοικητικού χάρτη της χώρας είναι και ο περιορισμός της δυνατότητας εκλογικής παρέμβασης τοπικών κινημάτων. Η απόφαση που έχει παρθεί καταρχάς από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην Πανελλαδική Συνέλευση στις 27-28 Μάρτη για συγκρότηση

αντικαπιταλιστικών ψηφοδελτίων σε όλες τις περιφέρειες και στην Αθήνα και τις άλλες μεγάλες πόλεις και για τη στήριξη ριζοσπαστικών αυτοδιοικητικών σχημάτων σε όσους δήμους μπορέσει να γίνει αυτό, είναι σε θετική κατεύθυνση και πρέπει να πάρει συγκεκριμένη μορφή. Εκτιμούμε, όμως, ότι θα πρέπει ο χώρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να είναι τολμηρός σε ό,τι αφορά τη δυνατότητα ανοίγματος σε τάσεις ή αγωνιστές της ριζοσπαστικής αριστεράς που θα μπορούσαν να πλαισιώσουν μάχιμα αριστερά αντικαπιταλιστικά ψηφοδέλτια και να μην περιοριστούμε απλώς και μόνο στην παρουσία «παρατάξεων ΑΝΤΑΡΣΥΑ» στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Γι' αυτό και θα πρέπει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αξιοποιήσει και τις υπάρχουσες ευρύτερες συσπειρώσεις γύρω από μάχιμα αριστερά αυτοδιοικητικά μορφώματα και να παλέψει για τη διεύρυνσή τους με τάσεις και αγωνιστές της ριζοσπαστικής αριστεράς. Συνολικά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πρέπει να κινηθεί στην κατεύθυνση απλώς να «κατέβει» στις περιφέρειες και τις αυτοδιοικητικές εκλογές, αλλά να απευθύνει ανοιχτή πολιτική πρόταση με βάση τους κρίσιμους κόμβους που σήμερα ορίζουν έναν αριστερό ριζοσπαστικό προσανατολισμό.

30. Συνολικά η κατεύθυνσή μας το επόμενο διάστημα είναι η προσπάθεια οι σημερινές αντιστάσεις και οι αγώνες, αλλά και η δράση και η πολιτική παρέμβαση της Αριστεράς να μπορούν, να συναρθρώνονται σε μια όσο το δυνατόν ενιαία και συντονισμένη κοινωνική και πολιτική δυναμική γύρω από μια κοινή πολιτική στοχοθεσία για την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής (Όχι στο πακέτο μέτρων κυβέρνησης, ΔΝΤ, ΕΕ – Ανυπακοή σε ΕΕ και ΔΝΤ – Διαγραφή Χρέους - Ρήξη με ευρώ και Ευρωζώνη - Εθνικοποίηση Τραπεζών). Αυτό σημαίνει να διαμορφωθεί στην πράξη ένα πλατύ αγωνιστικό κοινωνικό μέτωπο. Αυτό σημαίνει πρώτα από όλα την αναγκαία κατεύθυνση και πρακτική για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, τη συμμετοχή στους αγώνες ενός μαχητικού νεολαιίστικου κινήματος, την κλιμάκωση και το συντονισμό των κινητοποιήσεων. Μια τέτοια κατεύθυνση είναι σήμερα αναγκαία για να δοθεί η μάχη, αλλά η διαμόρφωση μιας νικηφόρας δυναμικής απαιτεί ευρύτερες και ανώτερες μορφές συντονισμού και συσπείρωσης. Αυτό σημαίνει την προσπάθεια αυτό το αγωνιστικό μέτωπο να μπορεί να είναι οργανωμένο γύρω από τους δικούς του θεσμούς, στο επίπεδο των επιμέρους χώρων και κλάδων (σωματεία, ομοσπονδίες, συνελεύσεις, φοιτητικοί σύλλογοι, πρωτοβουλίες συντονισμού σωματείων, πρωτοβουλίες αγωνιστικού συντονισμού διαφορετικών κλάδων), στο επίπεδο του κινηματικού συντονισμού σε πόλεις και γειτονιές (τοπικές λαϊκές συνελεύσεις, τοπικές επιτροπές, πρωτοβουλίες κατοίκων, επιτροπές αγώνα) και πανεθνικά (μέσα από μια διαδικασία πανελλαδικής συνάντησης των διαφορετικών

κινήσεων και πρωτοβουλιών). Αυτό θα έδινε το πεδίο για να ξεδιπλωθεί και η κοινή δράση της Αριστεράς, για να πραγματοποιηθεί η συνάντηση με τη λαϊκή βάση του ΠΑΣΟΚ, για να δοκιμάσει η ριζοσπαστική αριστερά να σπρώξει τα πράγματα σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλά και θα διαμόρφωνε όντως εκείνο το αγωνιστικό κέντρο που θα μπορούσε να ηγηθεί στη μάχη για την ανατροπή της επίθεσης. Και αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό, εάν αναλογιστούμε ότι η απουσία τέτοιου ενωτικού αγωνιστικού κέντρου σε άλλες χώρες που αντιμετώπισαν ανάλογες προκλήσεις, τελικά επέτρεψε στις αστικές δυνάμεις να διατηρήσουν την πρωτοβουλία των κινήσεων. Είναι μια κατεύθυνση που αντιστοιχεί στην ιστορικά διαμορφωμένη μέσα στην παράδοση του κομμουνιστικού κινήματος κατεύθυνση του Ενιαίου Μετώπου, προσπαθώντας ταυτόχρονα να του προσδώσει στοιχεία κοινωνικής γείωσης και δυναμικής αλλά και δημοκρατικής συγκρότησης με βάση την ίδια την πρωτοβουλία και την αυτοοργάνωση των λαϊκών μαζών.

31. Στην πραγματικότητα είναι ακριβώς η διαμόρφωση ενός τέτοιου αγωνιστικού μετώπου για την αντίσταση και την ανατροπή της επίθεσης που θα διαμορφώσει και το καλύτερο έδαφος για την αλλαγή των συσχετισμών μέσα στην Αριστερά σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και πραγματικές τομές στην κατεύθυνση της ανασύνθεσης μιας σύγχρονης ριζοσπαστικής αριστεράς. Και επιμένουμε ότι μόνο η ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αριστερά, η ANΤΑΡΣΥΑ μπορεί σήμερα πραγματικά να επεξεργαστεί μια τέτοια κατεύθυνση στο σύνολό της, να τη δοκιμάσει στην πράξη, να παλέψει έτσι ώστε και το κοινωνικό μέτωπο να μπορεί να είναι μάχιμο και νικηφόρο και οι αναδιατάξεις στην Αριστερά να είναι σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Αυτή είναι η μεγάλη δυνατότητα αλλά και η ευθύνη της ANΤΑΡΣΥΑ.

32. Σε αυτό το πλαίσιο για εμάς οι άμεσες προτεραιότητες της ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να είναι:

α) Η μαζικοποίηση, ενίσχυση, δημοκρατική λειτουργία, πολιτική συγκρότηση, προγραμματική αναβάθμιση της ANΤΑΡΣΥΑ.

β) Η ολόπλευρη στράτευση του συνόλου του δυναμικού της, σε όλους τους χώρους δουλειάς, στις σχολές, στις γειτονίες, στην υπόθεση του παλλαϊκού πανεργατικού ξεσηκωμού και στη διαμόρφωση ενός πραγματικού αγωνιστικού κοινωνικού μετώπου για την αντίσταση και την ανατροπή της επίθεσης.

γ) Η διατύπωση ανοιχτής πρότασης – καλέσματος προς τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς για κοινή δράση γύρω από τους ακόλουθους βασικούς άξονες:

- Την από κοινού προβολή των αναγκαίων σήμερα βασικών πολιτικών στόχων που ορίζουν τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική.
- Την από κοινού στήριξη των αγώνων και την προσπάθεια για κλιμάκωση των ενωτικών κινητοποιήσεων.
- Την από κοινού στήριξη όλων των διαδικασιών, μορφών και πρακτικών που ορίζουν τη δυνατότητα ενός αγωνιστικού κοινωνικού μετώπου.

γ) Η επεξεργασία των αναγκαίων αντικαπιταλιστικών, αντι-ΕΕ και αντισυνδιαχειριστικών στόχων και οριοθετήσεων που σήμερα ορίζουν μια μάχιμη αριστερή κατεύθυνση. Η ανοιχτή απεύθυνση και πρόσκληση για συμπόρευση σε όσους αγωνιστές και τάσεις της Αριστεράς επιθυμούν να έρθουν σε ρήξη με τα στρατηγικά αδιέξοδα της επίσημης αριστεράς. Η προβολή και ζύμωση της θέσης ότι σήμερα ένα μέτωπο της Αριστεράς έχει νόημα μόνο σε αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ και αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση.

33. Το επόμενο διάστημα για την Αριστερή Ανασύνθεση μπαίνουν μεγάλες προκλήσεις. Μέσα σε ένα κοινωνικό και πολιτικό τοπίο πρωτόγνωρο καλούμαστε να αναμετρηθούμε με προκλήσεις που ξεπερνούν ό,τι είχαμε αντιμετωπίσει μέχρι τώρα. Τόσο η μεγάλη μάχη ενάντια στο πακέτο των μέτρων του ΔΝΤ και της ΕΕ όσο και η δυνατότητα η ριζοσπαστική αριστερά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να παίξουν αναβαθμισμένο πολιτικό ρόλο, σημαίνουν ότι και η Αριστερή Ανασύνθεση και τα μέλη της καλούνται να αναβαθμίσουν τη δυνατότητα παρέμβασης σε κάθε επίπεδο. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο και πρέπει να κάνουμε όλες τις αναγκαίες τομές ώστε να αποκτήσουμε χαρακτηριστικά μάχιμης κομμουνιστικής οργάνωσης. Ταυτόχρονα, όλη αυτή η προσπάθεια δεν πρέπει να μας κάνει να υποτιμήσουμε την ανάγκη ό,τι κάνουμε να έχει και το χνάρι της αυτοαναίρεσής μας. Συγκροτούμε επομένως την Αριστερή Ανασύνθεση, κάνουμε πιο δημοκρατικό και αποτελεσματικό το πλαίσιο της οργανωτικής της λειτουργίας, βαθαίνουμε την πολιτικοποίηση και την ίδια στιγμή δεν ξεχνούμε ότι τόσο εμείς όσο και συνολικά οι σημερινές οργανώσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς είναι συλλογικότητες *μεταβατικές*, αντιπροσωπεύουν μια εκδοχή συγκρότησης του επαναστατικού κινήματος στον τόπο μας που τη γέννησε η κρίση του κομμουνιστικού κινήματος και την οποία μπορούμε και πρέπει να υπερβούμε, εάν θέλουμε πραγματικά να ανοίξουν δρόμοι για να ξαναγίνει η Αριστερά δύναμη της σύγχρονης εργατικής αντι-ηγεμονίας. Σε αυτό το φόντο πρέπει το επόμενο διάστημα να επιμείνουμε:

- Στην ολόψυχή στράτευσή μας στην πάλη για την ανατροπή μιας ιστορικών διαστάσεων επίθεσης απέναντι στην εργαζόμενη πλειοψηφία στον τόπο μας.
- Στην αναβάθμιση της παρέμβασής μας συνολικά στη συζήτηση της Αριστεράς, στη συμβολή μας στην υπόθεση της ανασύνθεσης της ριζοσπαστικής αριστεράς που αναλογεί στις προκλήσεις της περιόδου.
- Στο προχώρημα της πολιτικοϊδεολογικής συζήτησης και τη συμβολή στην επεξεργασία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης που σήμερα μπορεί να ορίσει το πολιτικό πλαίσιο μιας σύγχρονης ριζοσπαστικής αριστεράς.
- Στην αναμέτρησή με το ερώτημα της επαναστατικής ανανέωσης της κομμουνιστικής προοπτικής και της διαμόρφωσης ενός σύγχρονου κομμουνιστικού ρεύματος στην ελληνική κοινωνία, μέσα και από την αναβάθμιση του διαλόγου, των δεσμών συντροφικότητας, της κοινής αναζήτησης με όσους και όσες μοιράζονται τις ίδιες αγωνίες και τελικά μέσα από την υπέρβαση του σημερινού κατακερματισμού των δυνάμεων και των αγωνιστών που αναφέρονται σε μια τέτοια κατεύθυνση.
- Στο άνοιγμα της οργάνωσης και την ενίσχυσή της, ιδίως με εργαζομένους, την κατοχύρωση της πανελλαδικότητας, την εμπλοκή με μέτωπα και πεδία που μέχρι τώρα δεν αποτελούσαν το κέντρο της δικής μας παρέμβασης.
- Στην ενίσχυση του μορφωτικού χαρακτήρα της συλλογικότητας και την αναβάθμιση όλων των μορφών ιδεολογικής παρέμβασης και αναζήτησης στοιχείων μιας σύγχρονης αριστερής ηγεμονίας.
- Στο βάθεμα του δημοκρατικού χαρακτήρα της οργανωτικής συγκρότησής μας, την αξιοποίηση του συνόλου του δυναμικού της, την αποφυγή του συγκεντρωτισμού, τη συμβολή όλων στη διαμόρφωση της πολιτικής κατεύθυνσης, την καλύτερη και αποτελεσματικότερη συμμετοχή μας στα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα.

34. Ειδικότερα, οι πολιτικές μας πρωτοβουλίες για το επόμενο διάστημα θα πρέπει να επικεντρωθούν:

- Στη συστηματοποίηση των πολιτικών στόχων και αιχμών ενός άμεσου μάχιμου προγράμματος απάντησης στην κρίση και την επίθεση κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ (διαγραφή χρέους – έξοδος από Ευρωζώνη – εθνικοποίηση τραπεζών – ριζική αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος των εργαζομένων) και στην προσπάθεια σε κάθε επίπεδο που παρεμβαίνουμε (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κοινωνικοί χώροι, τοπικές επιτροπές και πρωτοβουλίες αγώνα) ο αγώνας και η αντίσταση να σχηματοποιούνται σε αυτό το

πλαίσιο ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική. Την προσπάθεια να ξεπεραστούν μέσα στο κίνημα λογικές είτε αυταπατών για μια «καλή ΕΕ» είτε υποτίμησης των συγκεκριμένων στόχων ρήξης με την ΕΕ και τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου, είτε γενικόλογου αντικαπιταλισμού.

- Στην προσπάθεια για τη συγκρότηση μάχιμων μορφών οργάνωσης του κινήματος σε κάθε επίπεδο, στηρίζοντας την ταξική ανασυγκρότηση των σωματείων, τις προσπάθειες συντονισμού των ίδιων των σωματείων, οικοδομώντας σε τοπικό επίπεδο μορφές λαϊκής συσπείρωσης και αλληλεγγύης.
- Στην πάλη για την κλιμάκωση, το συντονισμό και την περιφρούρηση των κινητοποιήσεων και τώρα, αλλά και διαμορφώνοντας κατεύθυνση οικοδόμησης όρων πανεργατικού, παλλαϊκού αγώνα διαρκείας.
- Στην προσπάθειά μας να μπουν σε διαδικασία κινητοποίησης μέσα στους επόμενους μήνες και άλλες κατηγορίες και ιδίως ο χώρος της νεολαίας.
- Στην ανάγκη ο χώρος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να πάρει επιθετικές πρωτοβουλίες για τη διαμόρφωση μιας ευρύτερης συσπείρωσης κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων για την ανατροπή των μέτρων και της επίθεσης.
- Στην προσπάθεια ο λόγος, η πρακτική και οι πρωτοβουλίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, να μη μένουν στο επίπεδο μιας λογικής «αριστερής αντιπολίτευσης» αλλά με τρόπο ηγεμονικό να δείχνουν ποια σήμερα είναι η αναγκαία τοποθέτηση της Αριστεράς και σε αυτό το επίπεδο να παρεμβαίνουν στην υπαρκτή στρατηγική κρίση της επίσημης αριστεράς και να αναδιατάσσουν τους συσχετισμούς μέσα στην Αριστερά συνολικά.
- Στη μάχιμη πολιτική παρέμβαση στις επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές, με τη στήριξη ριζοσπαστικών αυτοδιοικητικών σχημάτων σε όσους δήμους είναι αυτό εφικτό, και τη διαμόρφωση αριστερών ριζοσπαστικών αντικαπιταλιστικών κινήσεων – ψηφοδελτίων σε όλες τις περιφέρειες και τους μεγάλους δήμους, μέσα και από ανοιχτή πολιτική πρόταση από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε άλλες τάσεις και αγωνιστές να συστρατευτούν σε μια τέτοια κατεύθυνση
- Στη συμβολή μας στην προσπάθεια ανασύνθεσης μιας σύγχρονης ριζοσπαστικής αριστεράς, με την ακόμη πιο ενεργό και ουσιαστική συμμετοχή μας στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην κατοχύρωση του δημοκρατικού χαρακτήρα, στην επεξεργασία των πολιτικών της πρωτοβουλιών και παρεμβάσεων.
- Στη διαρκή αναμέτρησή μας με τη μεταβατικότητα που έχουμε ως οργάνωση και κατά συνέπεια στην αναζήτηση όρων για την υπέρβαση του σημερινού κατακερματισμού

όσων μπορούν να συμβάλουν στην επαναστατική ανανέωση της κομμουνιστικής προοπτικής και στο άνοιγμα με τρόπο συγκροτημένο του σχετικού διαλόγου. Το νέο ΚΣΟ της οργάνωσης θα επεξεργαστεί συγκεκριμένη πρόταση προς αυτή την κατεύθυνση στο αμέσως επόμενο διάστημα που θα διατυπωθεί δημόσια στο χώρο της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Άξονες συζήτησης γύρω από τους οποίους πρέπει να διαμορφώσουμε τους αναγκαίους πολιτικούς όρους είναι: α) ο σύγχρονος καπιταλισμός και ιμπεριαλισμός, β) η παρέμβαση στα κινήματα, γ) το πολιτικό σχέδιο για την Αριστερά, δ) η επαναστατική στρατηγική.

- Στο συνολικό αναπροσανατολισμό της οργάνωσης στις μεγάλες μάχες και πολιτικές προκλήσεις που είναι μπροστά μας: με αναβάθμιση της παρέμβασης σε χώρους εργαζομένων, με πολιτικοποίηση των τομέων και των τομεακών οργάνων, με ενίσχυση του πολιτικομορφωτικού χαρακτήρα της οργάνωσης, με αποφασιστικές τομές στη συγκρότησή μας, όπως είναι η συγκρότηση οργάνωσης Αθήνας.

Αθήνα, 30 Μάη 2010